

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η κ. Λιναρόη, γήρα ζείωματικού, ηγαίνει με τις δυο κόρες της, την Λίσα και τη Λίνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομία που τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του άνδρος της. Έκει η δυο ίσες κι' η μητέρα τους γνωρίζουν το δούλο του διευκρίνου τους, το Γιώργο Βρανά, ο όποιος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. Η Λίσα, ευφορία ζήλη και φανατικότητα, ερωτεύεται με το Γιώργο. Τον αγαπά όμως κρυφα κι' η Λίνα. Ευφορία μελαγχολική και γλυκεία. Μετά λίγον καιρό, ο Βρανάς έρχεται στην Αθήνα για ν' αναζητή δικηγόρο να γραφεί δικό του και να εγκαταστήσει δικαστικά, και φυσικά, βρίσκεται διαρκώς στα σπίτι της κ. Λιναρόη. Η Λίσα είναι άπονημένη. Η Λίνα όμως, όπορρεί φορτικά κι' ένα άπονημα τέλος, ο ποιος της εχειλίζει και έσπασει άφρακτός... Η Λίσα πού λατρεύει την αδελφή της και πούγει καταλαβαίνει πως κι' ο Γιώργος λαχταράει τη Λίνα, άποφασίζει να θυσιάση το αίσθημά της για χάρι της και καλεί το Βρανά σπίτι. Μα ο Βρανάς δέν άγασται σάφαιος όστε τη Λίσα, όστε τη Λίνα, τις πορεί άπλάς. Είν' έρωτικώς τρελλά με μιά γυβαία θεατρικής της όπερέτας, τη Φλώρα Μπριλλάντη, ή όποια όμως τον περιφρονεί, τον βλοικει γελίο κι' αγαπά έναν άεργο έπιπλοπο και μπωρέ, το Βάνγγο, ο όποιος της παίρνει τις οικονομίες και την έυλοφορτώνει...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Γιώργος δέν ήξερε τί να πη, τάχε γαμένα. Μα ήταν έτσι λοιπόν; Έλεγε την αλήθεια ή Φλώρα; Υπαίτηαν αλήθινα γυναικες; Ίσως ν' αγαπιήσαν ένα κτήνος και να περιφρονήσαν έναν άνθρωπο;

Τις σκέψεις του αυτές δέν τόλμησε να τις πη στη Φλώρα. Δέν ήθελε να τη θυσιάση. Έλεγε πως θα την κατακόψει στο τέλος, με τα δάμα του, με την άφοραση που θα της έδινε.

Δέν άφαισε όμως να βεβαιωθεί ότι ή Φλώρα τοίλεγε αλήθεια. Τού το εικαστήθηκαν αυτο και ποίλες άτ' τις κοριτσές του θεατρου ποίταζε ή Φλώρα.

— Δέν θα πειχίζε τίποτα, καίρινε Βρανά, τούτε μιά μέρα μιά χρονιά, χωματάζω μπαλάρινα. Κοίμα στα λευκά που χαλάς για δούλη. Δέν θα πειχίζε ούτε στο κατόπι της καρδιάς της.

— Γιατί; ρώτησε ο Γιώργος περιφρονός.

— Γιατί δέν είσαι άπό κείνους που άρέσκον στη Φλώρα. Όχι, δηλαδή, πώς δέν είσαι κοινός και κοινοβαντής. Μα στη Φλώρα άρέσκον άλλον είδους άντρες. Άντρες...

— Κοιτωμάδες, είτε ο Γιώργος.

— Η χρονιά μπαλάρινα περάχτηκε.

— Κοιτωμάδες είστε; — Ε, λοιπόν έδω τίποτ' είδα κι' έδω είμαι και θα τό δηξ. Δέν θα πάρη ποτέ σιγά...

Τό ίδιο αυτό βράδυ, ο Βρανάς ήταν στα παρασκήνια. Δέν είχε όψιμοι άνοιχά ή παρίστασι. Η θεατρικός ντινόντισταν στα κωμωδία τους. Έξωφρα ανέβρινε πάνω ο Βόγγος και τραβήζε για τό κωμωδία της Φλώρας. Άνοιξε και μπήκε μέσα ελιότερα, χωρίς να χτυπήει την πόρτα...

Ο Γιώργος τό άντελήφθη αυτό και διαφαστήθηκε.

Τι κωμία να βασιλεύη στη καρδιά μιας τόσο χαριτωμένης καλλιτέχνιδος, ένας βάνιστος τραγουδιστής... Ήταν τρομακό!...

Καθώς όμως έβρινε τις σκέψεις αυτές, άνοιξε στο κωμωδία της Φλώρας κωβέντες, λόγω άποτήρια και θυσιαμένα. Ο Βόγγος την φοβήριζε, κάτι της ζητούσε, της μιλούσε προσήγνα.

Η καρδιά του Βρανά σπάρχτηκε.

Τι νύκανε; Τό καλύτερο ήταν να φύγη. Μα πριν φύγη στη μαζή, στενή σκάλα που όδηγούσε στο πορτάκι της έξοδου, ο κυνός μέσα στο κωμωδία της Φλώρας άνοιξε. Κι' έξωφρα άνοιχτηκε ένα ήχηρό, δυνατό γαστόμα, μιά καρζέλα ν' αναποδογυρίση, ένα ξεφρονιτό πόνος κι' έστια σιωπή άπόλυτη, διακοπτομένη από λιγυρές παρημένους...

Ο Γιώργος άπόμεινε μαρμαρο στην κορφή της σκάλας. Πέτροσε... Όποτε ήταν αλήθεια λοιπόν; Την έδενε; Τη χτυπούσε σάν ζώο, σάν κτήνος κι' αυτή τον άγαλούσε;

Τη στιγμή αυτή άνοιξε ή πόρτα του κωμωδίου, και πειχτήριζε έξω ο Βόγγος. Προσήγρισε κατασφής κι' άγιος πρός τη σκάλα, έσπρωξε τό Βρανά άποτήρια, κατέβρισε τρεχάτος κι' έφυγε, μονομυρίζοντας διάφορες βλαστήμιες.

Σέ λίγο κατέβρισε στην πλατεία και κώθηκε σε μιά άπομήρη γωνία κι' ο Γιώργος. Δέν ζήτησε να διή τη Φλώρα. Θα την διαφαστούσε ή εμφάνισή του σε μιά τέτοια στιγμή. Καθώς στη θέσι του μελαγχολικός και δούθημος. Σε' αυτήν τού άνηχουμένο άνοιχά ο κρότος του μάτασιν που άνοιξε. Φτωχή Φλώρα!... Να την χτυπήει ο

άθλιος!... Και να τον αγαπάη!... Τι μυστήριο, αλήθεια, ή γυναικά!...

Έτσι γνώρισε ο Βρανάς τη Φλώρα Μπριλλάντη. Μα ως τό πρωί αυτό που της πήγε σπίτι της τα λουλούδια, άν κι' είχε περάσει άρκετός καιρός έντομεταξού, δέν είχε κατορθώσει να την συγανήση καθόλου.

Η αγριότης κι' ή άδιαφορία αυτή της Φλώρας, άναβαν και φλόγιζαν τό πάθος του. Ήταν ίσχυος να κόμη κάθε τρέλλα για χάρι της. Κι' όταν πού έβρινε σε λίγο άτ' τό σπίτι της για να πάη στο γραφείο του, σκεχτήρισε να μεταχειριστή μιά πονηρία για να κερδίση την καρδιά της έμοσης συμπιρότητας. Θα φροντίζε να γνωριστή με τη μητέρα της. Θα την περιλούσει. Θα της έκανε δώρα. Κι' αυτή θα μιλούσε στην κόρη της. Ήταν τό καλύτερο μέσον αυτό για να κερδίση την καρδιά της Φλώρας.

ΜΙΑ ΦΑΟΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Η Λίσα κι' ή Λίνα περιμέναν άναπόνημα τό Γιώργο στο σπίτι.

Όταν πειχάζε μεσημέρι μάλιστα βήγαν στο μπαζόνια και τρώγανε τό δούμο με τα μάτια.

Η Λίσα ήταν νευρική κι' έκανε φευτικό κοιρωάριο.

Η Λίνα ήταν συγανημένη και ευειθέης. Ντυμένη άπλά, αλλά και με γούστο την ήμερα αυτή, ήταν ίπερως γοιφτενική. Η καρδιά της φτεροκοπούσε σάν τό τρομαχμένο πολλάκι. Στα μάτια της άντιέβριζε, φαιερές, ή φωτιά ποίκαζε κι' έβρινε την έρωτοχτυπημένη καρδιά της. Μα ο Γιώργος δέν φαινότανε.

Γιατί λοιπόν άργούσε ο Γιώργος; Τούτε σιαδεί τίποτα; Ήταν τόσο άπασχολημένος; Άλλά τί σημασία μπορεί ναχί κάθε άσολία μπρός στην άγάη;

Η Λίνα έσφιγγε τό χέρι της αδελφής της και την καττούσε στα μάτια.

— Σε' μου, Λίσα μου, γιατί δέν έρχεται; Τι να τό σινέη τάχα;

Η Λίσα κώνοντας πάντα φευτικό κοιρωάριο, προσπαδούσε να την καθυποτάση.

— Σάλα, Λίνα... Μην κώνης έτσι, παιδί μου. Θα ρδη. Πούξ έξέρι τι τό έστιχε.

Μά, μάτια περιμέναν.

Κτύπησε μεσημέρι κι' ο Γιώργος δέν φάνηκε. Άναγκαστήκαν να καθήσουν στο τραπέζι με κούη καρδιά, χωρίς κέφι, χωρίς όρεξι. Ούτε άγγίλιανε κίν τό φαγητό τους. Η σκέψη τους ταξίδευε μακριά, σ' Έξεινον, πάντα σ' Έξεινον...

Η μητέρα τους κατάλαβε τη στενοχώρια τους και τις ρώτησε τι έζον.

— Τίποτε, μαμά, απάντησε ή Λίσα. Διαβάζαμε βλο τό πρωί και ζαλιστήκαμε. Αυτό ενε...

— Η ώρα εν' ώρα, παιδιά μου, ελε ή κ. Λιναρόη. Καλοκαριόταμα... Δέν πηγαίνετε έναν περίπατο ως τό Φάληρο;...

— Να, είς πάμε να ξεσκασούμε λιγάκι, ψιφήρισε μελαγχολικά ή Λίσα.

Κι' έστια γοιφόντας στη Λίνα της είτε σιγά:

— Θα περάσουμε άτ' τό γραφείο να πάρουμε και τό Γίωργο. Ντύθηκαν γοιρωα-γοιρωα, βήγαν έξω και τραβήξαν ίσια στο γραφείο του Βρανά. Μα μόλις έφτασαν εκεί ή στενοχώρια τους μεγάλωσε. Τό γραφείο ήταν κλειστό. Γιατί, λοιπόν; Πού ήταν ο Γιώργος. Τι έστιακο του σινέβρινε;

Έξωφρα ένα ήγρο στο κέντρο ήπιτος τόν συαντήσαν ποθενά κι' ύστερα κατέβηκαν άνεγες, ανύλογοιμένες, χωρίς να μιλήν ή μιά στην άλλη, στο Ν. Φάληρο.

Έξωφρα μερικές βόλτες στην πλάς κι' ύστερα ανέβριχαν στην έξέδρα. Μα δέν τις χωρούσε ο τόπος. Η στενοχώρια τους ήταν μεγάλη. Συνατήγαν στην πλάς, μπήκαν στο πάροα και στο τέλος τραβήξαν πεζές πρός τις άνηφορές της Καστέλας.

Περιπατούσαν άρκετή ώρα βυθισμένες στις μελαγχολικές του σκέψεις, χωρίς να προσέχουν τους διαβάτες που στέκονταν και θαύμαζαν την τόσο χτυπητή και τόσο άντιθετή έμορφή τους. Όταν άξωφρα άντελήφθησαν κάποιον να στέκεται λίγα βήματα πλάς τους και να τις χαϊρετάη, βγάζοντας τό καπέλλο του.

Σήκωσαν κι' ή δυο τό βλεμμα τους με λαχτάρα, για να δούν ποιος ενε. Μα δέν ήταν ο Γιώργος. Μπρός τους έστεικε ένας νέος

Περιπατούσαν άρκετή ώρα, σιωπηλές, βυθισμένες στις μελαγχολικές του σκέψεις...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΔΙΑΓΩΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΟΥ

Στό σπίτι της Λώρας. 'Ο γάμος περιμένει την Λώρα παλόνι. Ένωμεταξύ κυτά... (από φωτογραφία της, και φωτογραφεί).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Θεέ μου, πόσο αγαπώ! Είνε τώρα τόσο ζωηρή διατάξω να της το πώ... Πώς φορές άνοιξα τα χείλη μου εις την έκφραση τα αισθημάτων και πάλι τα έκλεισα, μη μιλώντας να της πώ τίποτε... Βέβαια αλήθεια ότι είμαι ποικιλοεπιτηδεύτης, και ότι την έχω από πολύ μικρό κοριτσάκι.

Αλλά μήπως τόσες γυναίκες που παντρεύτηκαν με μεγαλειότητα άντρες, δεν έγιναν ευτυχήσες; Και εγώ την αγαπώ τόσο πολύ, ώστε δεν είναι δυνατόν παρά να μ' αγαπήσει όλη επί τέλους... Σήμερα όμως το έχω αποφασίσει πενά... Θα ξεπολογίσω τον έρωτά μου και θα της ζητήσω το χέρι της... Βέβαια προτιμώτερο να το πώ και εδθείαν σ' αυτήν, παρά να κηρύσω από τους γονείς της... Άκουθε βίματα... Πώς ζητώ από εμάς μου. Ξεχεται... Είναι έξελιθη...

Μπαίνει μέσα ή Λώρα. 'Ο 'Ιάκωβος σηκώνεται συγκινημέ-

ΛΩΡΑ.—Καλμέρα σας, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Καλμέρα, δεσποινίς Λώρα.

ΛΩΡΑ.—Καθήστε, σάς παρακαλώ. ('Ο 'Ιάκωβος κάθεται. Κοι-

νον κάθεται και ή Λώρα).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Είστε καλά, δεσποινίς;

ΛΩΡΑ. (με φωνή θλιμμένη, ή όποια δια-

φέρει τά λόγια της).—Είμαι πολύ καλά, κύριε

Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Και όμως, αγαπητή δεσποινίς,

μπορώ να σάς βιάσω ότι είστε καλά...

ΛΩΡΑ.—Μά αφού σάς το λέω.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Είστε γλυκιά και τα μάτια σας

όμοια διακοσμημένα. Έχετε κλάφει.

ΛΩΡΑ.—Όχι, δεν έχω κλάφει. (Τά μάτια

γυμίζουν δάκρυα).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λώρα, αγαπημένη... Κλάιτε...

ΛΩΡΑ. (με δυσφορία).—Άχ, Θεέ μου!

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τι έχετε, Λώρα; Τι έχετε;

ΛΩΡΑ. (γυρίζοντας άλλοι το πρόσωπό της).

Έχω τίποτα... Τίποτα... (Σεσπάει σέ λυ-

ψος).

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αυτοίμα πολύ, Λώρα. 'Αλλά...

Θέλω να σάς βιάσω για να μου πείτε το πο-

σο σας... Έγώ όμως είμαι έτοιμος να θυσιά-

σω για σάς.

ΛΩΡΑ.—'Αλλοίμονο, κύριε 'Ιάκωβε!... Είμαι

πολύ... Ναι... Δεν θέλω να το πώ σέ κανένα.

Μα δεν μπορώ να σάς το αποκοιμήσω... Είμαι

πολύ δυστυχής.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Αυτό με πικραίνει πολύ. Έγώ

θέλω να είστε μόνο ευτυχής, μόνο ευτυχής!

ΛΩΡΑ.—Είστε πολύ καλός, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Θά ήδινα τη ζωή μου για να

είστε ευτυχισμένη.

ΛΩΡΑ.—Εύχαριστώ, κύριε 'Ιάκωβε. 'Αλλά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λοιπόν δεν θα δειλήσετε να μου

πείτε τί σας συμβαίνει; Μήπως είναι άρρωστος κανείς από τους δι-

αδούς σας;

ΛΩΡΑ.—Είνε όλοι καλά.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μήπως χάσατε κάτι που το αγαπούσατε; Κανένα

κοσμημα ίσως. Μήπως σάς χάλασε ή μωδίστρα σας το νέο σας φό-

ρεμα;

ΛΩΡΑ.—'Ω, κύριε 'Ιάκωβε... Με νομίζετε τόσο επιπόλαιη; Ή

όμοια της δυστυχίας μου είναι πολύ σοβαρή.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τότε τί άλλο τραγικό μπορεί να σάς συμβαίνει;

ΛΩΡΑ.—'Αν είναι νέα, αγαπά ένα νέο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. (πολύ παραρηγός).—'Όποτε έσείς, Λώρα μου... δε-

σποινίς Λώρα... αγαπάτε ένα νέο...!

ΛΩΡΑ.—'Επί τέλους... Το καταλάβετε, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Και κλάιτε γι αυτό; Κλάιτε γιατί αγαπάτε ένα

νέο; Αυτό είναι το τραγικό;

ΛΩΡΑ.—Είνε βέβαια πολύ όμοια το ν' αγαπώ ένα νέο. 'Αλλά

να μ' αγαπά κι' αυτός... 'Αλλά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αλλά, δεσποινίς Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Υπάκουον έπιτάδια για τον γάμο μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τι έπαθια;

ΛΩΡΑ.—Αυτά είναι πάντα ζητήματα... Προσδοκώ σ' έσάς από

τά δάκρυά μου... Δεν θέλω να σάς στενοχωρώ με τίς λύπες μου.

'Ας μιλήσουμε για τίποτε άλλο.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεσποινίς Λώρα. Έχετε πόσο

σας... πόσο σας... Ναι... δηλαδή θέλω να πώ

πόσο σας συμπάθω. Σας έχω από μικρό κορι-

τσάκι... Εμπιστευθήτε μου τίς λύπες σας... Πέ-

πίστε μου τί είναι αυτό που εμποδίζει την έννοια

σας με τον αγαπημένο σας;

ΛΩΡΑ.—Είνε... Μα τί το λέω τώρα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πέστε μου, Λώρα.

ΛΩΡΑ.—Αυτός που αγαπώ είναι αξιοματι-

ζός... Λοιπόν, καθώς έχετε, εγώ δεν έχω προ-

κα. Κι' αυτός όμως δεν είναι πλούσιος... Πώς

θα παντρευτώ τον λοιπόν;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Γι' αυτό λοιπόν κλάιτε, Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Μα αυτό δεν είναι άρεζοτό για να

κλάιω; Υπάκουε τίποτε άλλο πώ τραγικό κι'

αυτό; Ν' αγαπάς τηλέλα έναν άνδρωτα, να σ'

αγαπά κι' αυτός και να μη μπορείς να ζήσεις

μαζί του, επειδή σου λείπουν λίγα κομμάτια;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λώρα, άκούστε... Πούς είναι

αυτός ο αξιοματιζός που αγαπάτε...

ΛΩΡΑ.—Είνε ο φτωχότερος και ο πιο καλός

κι' όποιος τους αξιοματιζούς και από όποιος τους

νέους που γνωρίζω.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αλλ' αυτό δεν είναι άρεζοτό

για μένα για να καταλάβω πούς είναι;

ΛΩΡΑ.—Είνε ο Ροβέρτος Λεβαίν.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι... Είναι καλό παιδί... 'Αλ-

λά δεν είναι πολύ νέος;

ΛΩΡΑ.—Είνε τέσσερα χρόνια μεγαλιτερός

μου. Δεν επέλαξε βέβαια κανένας λόγος να παν-

τρευτώ με κανένα σατανάτη.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Βέβαια... Βέβαια...

ΛΩΡΑ.—Δεν είναι έτσι, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι... Λώρα... Άκούστε παιδί μου. Έγώ...

Σου τό είπα... Σε συμπάθω τόσο... Λοιπόν θα ήθελα να σου κάνω

κάποιο δώρο... Είχα σκεπά να σου γράφο κάμποσά σουδών δια-

θήρη μου... Λοιπόν να σου δώρηθε μία ενσωρία να σου δώσω το

ποσόν αυτό από πριν...

ΛΩΡΑ.—Τι λέτε, κύριε 'Ιάκωβε. 'Όχι... 'Όχι... Δεν θέλω τί-

ποτα. Σας ευχαριστώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αγία τα αυτά, Λώρα. Έγώ θέλω να σέ προ-

κρίσω... Τελειώνουν... Να πής στο Ροβέρτο ότι σ' ένα μίρα θα παν-

τρευτήτε... Έγώ τ' αναλαμβάνω όλα και την προίκα και τα έξοδα.

ΛΩΡΑ. (δλόχαρη).—'Αχ, κύριε 'Ιάκωβε... Μα είστε άγγελος.

Τόση καλοσύνη, τόση φιλία για μένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν ξέρεις πόσο λαχταρώ να σέ ιδώ ευτυχισμέ-

νη... Θα είμαι κι' εγώ ευτυχής μαζί σου... Γι' αυτό θα είμαι κι'

εγώ υποχωρημένος... Δεν είναι, αν δεχτήτε το δώρο μου...

ΛΩΡΑ.—Εύχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε 'Ιάκωβε. 'Αχ, πολύ γρή-

γοίτα όνειρα. Και ο Ροβέρτος θα χαρή τόσο, τόσο!... Μα πόσο εί-

στε καλός, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Ετσι, Λώρα μου, θα πάρεις πενά να κλάις;

ΛΩΡΑ. (χαμογελώντας).—Εύχαριστώ... Εύχαριστώ... Μ' αγαπά-

τε λοιπόν τόσο πολύ, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι. (Παθητικά και άπελιπισμένα).—Σ' α-

γαπώ! (Φοβισμένος μήπως προσθή).—Ναι!... Σ' αγαπώ σαν πα-

τέρα...

ΛΩΡΑ.—Είμαι πολύ, πολύ δυστυχής!

ΛΩΡΑ.—Δεν είναι έτσι, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι... Λώρα... Άκούστε παιδί μου. Έγώ...

Σου τό είπα... Σε συμπάθω τόσο... Λοιπόν θα ήθελα να σου κάνω

κάποιο δώρο... Είχα σκεπά να σου γράφο κάμποσά σουδών δια-

θήρη μου... Λοιπόν να σου δώρηθε μία ενσωρία να σου δώσω το

ποσόν αυτό από πριν...

ΛΩΡΑ.—Τι λέτε, κύριε 'Ιάκωβε. 'Όχι... 'Όχι... Δεν θέλω τί-

ποτα. Σας ευχαριστώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αγία τα αυτά, Λώρα. Έγώ θέλω να σέ προ-

κρίσω... Τελειώνουν... Να πής στο Ροβέρτο ότι σ' ένα μίρα θα παν-

τρευτήτε... Έγώ τ' αναλαμβάνω όλα και την προίκα και τα έξοδα.

ΛΩΡΑ. (δλόχαρη).—'Αχ, κύριε 'Ιάκωβε... Μα είστε άγγελος.

Τόση καλοσύνη, τόση φιλία για μένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν ξέρεις πόσο λαχταρώ να σέ ιδώ ευτυχισμέ-

νη... Θα είμαι κι' εγώ ευτυχής μαζί σου... Γι' αυτό θα είμαι κι'

εγώ υποχωρημένος... Δεν είναι, αν δεχτήτε το δώρο μου...

ΛΩΡΑ.—Εύχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε 'Ιάκωβε. 'Αχ, πολύ γρή-

γοίτα όνειρα. Και ο Ροβέρτος θα χαρή τόσο, τόσο!... Μα πόσο εί-

στε καλός, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Ετσι, Λώρα μου, θα πάρεις πενά να κλάις;

ΛΩΡΑ. (χαμογελώντας).—Εύχαριστώ... Εύχαριστώ... Μ' αγαπά-

τε λοιπόν τόσο πολύ, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι. (Παθητικά και άπελιπισμένα).—Σ' α-

γαπώ! (Φοβισμένος μήπως προσθή).—Ναι!... Σ' αγαπώ σαν πα-

τέρα...

ΛΩΡΑ.—'Αν είναι νέος, αγαπά ένα νέο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. (πολύ παραρηγός).—'Όποτε έσείς, Λώρα μου... δε-

σποινίς Λώρα... αγαπάτε ένα νέο...!

ΛΩΡΑ.—'Επί τέλους... Το καταλάβετε, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Και κλάιτε γι αυτό; Κλάιτε γιατί αγαπάτε ένα

νέο; Αυτό είναι το τραγικό;

ΛΩΡΑ.—Είνε βέβαια πολύ όμοια το ν' αγαπώ ένα νέο. 'Αλλά

να μ' αγαπά κι' αυτός... 'Αλλά...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αλλά, δεσποινίς Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Υπάκουον έπιτάδια για τον γάμο μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τι έπαθια;

ΛΩΡΑ.—Αυτά είναι πάντα ζητήματα... Προσδοκώ σ' έσάς από

τά δάκρυά μου... Δεν θέλω να σάς στενοχωρώ με τίς λύπες μου.

'Ας μιλήσουμε για τίποτε άλλο.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεσποινίς Λώρα. Έχετε πόσο

σας... πόσο σας... Ναι... δηλαδή θέλω να πώ

πόσο σας συμπάθω. Σας έχω από μικρό κορι-

τσάκι... Εμπιστευθήτε μου τίς λύπες σας... Πέ-

πίστε μου τί είναι αυτό που εμποδίζει την έννοια

σας με τον αγαπημένο σας;

ΛΩΡΑ.—Είνε... Μα τί το λέω τώρα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πέστε μου, Λώρα.

ΛΩΡΑ.—Αυτός που αγαπώ είναι αξιοματι-

ζός... Λοιπόν, καθώς έχετε, εγώ δεν έχω προ-

κα. Κι' αυτός όμως δεν είναι πλούσιος... Πώς

θα παντρευτώ τον λοιπόν;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Γι' αυτό λοιπόν κλάιτε, Λώρα;

ΛΩΡΑ.—Μα αυτό δεν είναι άρεζοτό για να

κλάιω; Υπάκουε τίποτε άλλο πώ τραγικό κι'

αυτό; Ν' αγαπάς τηλέλα έναν άνδρωτα, να σ'

αγαπά κι' αυτός και να μη μπορείς να ζήσεις

μαζί του, επειδή σου λείπουν λίγα κομμάτια;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Λώρα, άκούστε... Πούς είναι

αυτός ο φτωχότερος και ο πιο καλός

κι' όποιος τους αξιοματιζούς και από όποιος τους

νέους που γνωρίζω.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αλλ' αυτό δεν είναι άρεζοτό

για μένα για να καταλάβω πούς είναι;

ΛΩΡΑ.—Είνε ο Ροβέρτος Λεβαίν.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι... Είναι καλό παιδί... 'Αλ-

λά δεν είναι πολύ νέος;

ΛΩΡΑ.—Είνε τέσσερα χρόνια μεγαλιτερός

μου. Δεν επέλαξε βέβαια κανένας λόγος να παν-

τρευτώ με κανένα σατανάτη.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Βέβαια... Βέβαια...

ΛΩΡΑ.—Δεν είναι έτσι, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι... Λώρα... Άκούστε παιδί μου. Έγώ...

Σου τό είπα... Σε συμπάθω τόσο... Λοιπόν θα ήθελα να σου κάνω

κάποιο δώρο... Είχα σκεπά να σου γράφο κάμποσά σουδών δια-

θήρη μου... Λοιπόν να σου δώρηθε μία ενσωρία να σου δώσω το

ποσόν αυτό από πριν...

ΛΩΡΑ.—Τι λέτε, κύριε 'Ιάκωβε. 'Όχι... 'Όχι... Δεν θέλω τί-

ποτα. Σας ευχαριστώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Αγία τα αυτά, Λώρα. Έγώ θέλω να σέ προ-

κρίσω... Τελειώνουν... Να πής στο Ροβέρτο ότι σ' ένα μίρα θα παν-

τρευτήτε... Έγώ τ' αναλαμβάνω όλα και την προίκα και τα έξοδα.

ΛΩΡΑ. (δλόχαρη).—'Αχ, κύριε 'Ιάκωβε... Μα είστε άγγελος.

Τόση καλοσύνη, τόση φιλία για μένα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δεν ξέρεις πόσο λαχταρώ να σέ ιδώ ευτυχισμέ-

νη... Θα είμαι κι' εγώ ευτυχής μαζί σου... Γι' αυτό θα είμαι κι'

εγώ υποχωρημένος... Δεν είναι, αν δεχτήτε το δώρο μου...

ΛΩΡΑ.—Εύχαριστώ, ευχαριστώ, κύριε 'Ιάκωβε. 'Αχ, πολύ γρή-

γοίτα όνειρα. Και ο Ροβέρτος θα χαρή τόσο, τόσο!... Μα πόσο εί-

στε καλός, κύριε 'Ιάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—'Ετσι, Λώρα μου, θα πάρεις πενά να κλάις;

ΛΩΡΑ. (χαμογελώντας).—Εύχαριστώ... Εύχαριστώ... Μ' αγαπά-

τε λοιπόν τόσο πολύ, κύριε 'Ιάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι. (Παθητικά και άπελιπισμένα).—Σ' α-

γαπώ! (Φοβισμένος μήπως προσθή).—Ναι!... Σ' αγαπώ σαν πα-

τέρα...